
Aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem a lámpatartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot. Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna. Lk 8, 16-17

HÚSVÉT UTÁNI 1. VASÁRNAP, 2021.04.11.

Lukács evangéliumának ebben a felolvasott szakaszában Jézus két kijelentése hangzik el egymás után. Az első, hogy a lámpást nem arra találták ki, hogy elrejtésük, a második az, hogy a titkok ki szoktak derülni. Ezt a két, önmagában egyszerű gondolatot nézzük meg ma közelebbről!

Az első gondolata Jézusnak, hogy az isteni jószág nem más, mint a világban a világosság. Többször is használja Jézus ezt a hasonlatot, amikor olyanokat mond, hogy ő az élet világossága, vagy, hogy aki őt követi, az a világosságban jár. János evangélista azt írja, hogy az Ige az emberek világossága.

Az Ige világosságában látjuk meg bűneinket, de az Ige világosságában tárul fel előttünk Isten bűnbocsátó, végtelen szeretete és kegyelme Jézus Krisztus kereszthalálában. Az Ige világosságában ismerjük fel nehéz és érthetetlen élethelyzeteinkben, szenvedéseinkben Isten erejét, azt, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden a javukat munkálja. Az Ige világossága mutatja nekünk az utat, amikor tanácstalanok vagyunk, és segít minket, hogy kikerülhessük a buktatókat és a csapdákat, hogy Isten útjain járjunk.

Ti vagytok a világ világossága, – mondta Jézus tanítványainak. Ti, keresztények, hívő emberek, ti vagytok a lámpás, amelyet Isten az ő igéjével meggyújtott. És ezt a világosságot nem lehet, nem szabad elrejtteni mások előtt. Ha világosságunk van, ha él bennünk Jézus Krisztus, aki a világ világossága, ha mi is a világ világosságává lettünk, akkor ezt elrejtteni olyan, mint annak az embernek a cselekedete, aki egy égő lámpást leteker, vagy elrejt.

És ennek ellenére, nem tesszük-e néha ezt? Talán azért, mert jelszóvá lett, hogy a hit magánügy. Így aztán különválasztjuk a vasárnapjainkat a hétköznapoktól, vasárnap hallgatjuk az Igét, fürdünk az Ige világosságában,

hétköznap eldugjuk a lámpást, nem világítunk, a környezetünk nem lát semmit a világosságunkból, sötétek vagyunk az emberek között. Letakart, elrejtett lámpások vagyunk, mert eltitkoljuk a hitünket, a Jézushoz tartozásunkat. Pedig a hit nem magánügy, ilyet soha nem mondott Jézus. Ellenkezőleg, ő azt mondta, hogy lássák az emberek a ti jó cselekedeteiteket, dicsőítsék érte Istent! Meg azt is mondta, hogy menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot. Aki elrejteti a hitét, az olyan, mintha valaki egy balesetnél, vagy más életveszélyes helyzetben eltitkolná azt, hogy ő orvos, és nem segítene.

Erre utal Jézus a második kijelentéssel, hogy nincs olyan rejtett dolog, ami napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, ami ki ne tudódna. Ez általánosságban is igaz, a titkok előbb, utóbb ki szoktak derülni, mindenki lebukik egyszer, néha a legváratlanabb, legbanálisabb módon.

Kiderülnek a hazugságok, a csalások, a házastársi hűtlenségek, a háborús bűnök, az emberek általában nem tudják titkaikat a sírba vinni. És ha még sikerül is, Isten előtt semmi sem titok. Ő már az első pillanattól kezdve ismeri elrejtett dolgainkat, eltitkolt bűneinket, és az ítéletkor számon is fogja kérni.

Az a titok azonban, amelyről itt beszél Jézus a tanítványságunk, a hitünk titka. Van úgy, hogy azért szeretnénk titokban tartani hitünket, mert tudjuk, hogy az, ami látszik az életünkben, nem egyeztethető össze azzal, hogy kereszténynek mondjuk magunkat. Érezzük, hogy ránk vonatkozik a „vizet prédikál és bort iszik” mondás. és ahelyett, hogy változtatnánk az életünkön, inkább eltitkoljuk, hogy keresztények vagyunk. De ez is kiderül, és akkor nem csak mi szégyenülünk meg, hanem szégyent hozunk Istenre is. Péter apostol azt írja az ilyen keresztényeknek, hogy: Miattatok káromolják azt a szép nevet, Jézus nevét.

Jézus tehát arra figyelmeztet, hogy semmi sem rejthető el, sem a bűneink, sem a hitünk, emberek előtt is kiderül, és Isten előtt is számolnunk kell azzal a világossággal, amelyet bennünk gyújtott.

Jézus két kijelentéséről beszéltem befejezésként két kérdést teszek fel. Vigyük ezeket a kérdéseket magunkkal, és gondolkozzunk rajtuk, feleljünk rájuk őszintén: Lámpások vagyunk-e, meggyújtotta-e az életünkben az ige Jézust, a világ világosságát? Hol van a lámpásunk: a lámpatartóban világít másoknak is a hitünk, vagy letakarva halódik? Ámen.